

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VI. Virgo nupta pergit in suis sanctis exercitiis, quemadmodum &
dæmon in ea tentanda, Deus verò intuenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

*Erga ma-
los mala
inferen-
tes, qui
nos gere-
re debeat
mus ex-
emplo Io-
anna.*

“nemque præbuerim; neque prop-
“terea unquam iram in eum conci-
“pi aut fovi, sed mihi ipsi irasce-
“bar. Et taliter se habuit, ut quo
“peius me tractaret, eo maiore ur-
“geret desiderio domum eius rever-
“tendi, ab eoque veniam postu-
“landi, quod faciebam ad pedes
“eius me pronam abjiciendo. Si-
“militerque ago cum omnibus,
“quantumcunque mihi afflictio-
“num malorumque inferant. Non
“irascor eis: imò cupio magis cum
“illis colloqui, & hoc assevero
“per magnam DEI misericordiam,
“& singularem gratiam Divinæ
“ipsius maiestatis. Superfluum es-
“set his vel verbum adjicere,
quandoquidem is velut vivis co-
loribus dilectam, puram, nitentemque Sponsam depingit, nobisque exhibet, de qua ipsius maiestas ait (*Cant. 7. v. 17.*) quod assimilata sit Palmæ, quæ quanto magis premitur, tanto fortius, celeriusque assurgit & attollitur.

CAPVT VI.

Virgo nupta pergit, in suis sanctis exercitiis; quemadmodum & Dæmon in ea tentanda, DEVS verò intruenda.

NON abs re appellatur Caco-dæmon cæli fulgur, idque non solum, quod ardens illius furor, quicquid attigerit, exurit &

consumit, sed etiam quia vim suam & iram plus in sublimes atque ad Divina elevatos, fortesque quam debiles virium inopes animas exerit. Et hæc est causa, cur alios isto, alios alio tentandi modo aggrediatur. Alios ad peccandum alliciat, alios autem cruciet; quod debiles, qui sunt exiguæ virtutis, veteratoricè nititur decipere ac seducere, sive sub prætextu boni operis, sive delectatione voluptatum transeuntium ac momentaneorum, sive honoris & excellentiæ appetentiâ, aliisque compluribus fallendi modis, uti necessitate ac indigentia rerum temporalium, innumerisque huiusmodi. Tali ille via modoque nititur debiles, fractos, modicæque fidei à DEO avellere, sibi que ipsi subicere, dum nos testè ac fraudulentè placentibus, & ad exteriorem speciem blandis pulchritudinemque mentientibus rebus allicit, alios lucri spe, & auri sacrâ fame, cupidineque inquietat, alios ambitione, & loci celsioris dignitatumque præminentia inescat, statuens illis ante oculos aliorum hominum felicitatem, sicut; & proprias voluptates, & futuros successus prosperos huius vitæ. At verò magnos sanctos & amicos DEI, quales sancti Paulus & Antonius erant, qui astutias artesque eius probè nôrunt, suggestionesque contemnunt, hos tales apertè vi aggreditur, gravibus plagis & atrocibus tormentis afficit. Tali modo cum Heroïna Virgine nôstra

*Car Da-
mon a-
lios alliciat blandis alios torquet.*

fra & usque ad mortem forti muliere egit; quemadmodum in religio suo eius statu longè terribilius certamen visuri fumus; hic ea tantummodò memorabimus, quæ in eius coniugio evenere. Exposuimus capite superiori Matthiæ Ortizii truculentiam, quâ ille piæ suæ Coniugis sanctas exercitationes sæpenumero stitit & impedivit. Quia verò cor hominis in manu DEI est, etiam hominis istius cor usque adeò immutavit, ut aliquando diebus Quadragesimalis ieiunii in Dominica uxori suæ diceret. Domina, Pater Banegas omnibus Dominicis vesperi concionatur in Sancti Joannis Canobio, tibi que iam sat notum est, illum esse doctum ac admodum religiosum Prædicatorem; abi ad sermonem eius audiendum, & operam da, ut doctrinam eius bene percipias, quo mihi eam postmodum referre possis, quoniam pro nunc eum adire mihi non vacat. Abiit Ioanna summo cum gaudio, avidas peroranti aures datura. Vespere porrò quærit ex ea, quid Pater Banegas dixisset? Domine, respondit illa, valde pie ac concinnè ad populum dixit. Facile animadverti potuit tum ex verbis tum spiritu ac zelo eius, quod Spiritus Sanctus per os illius loqueretur. Quid igitur dixit? quærit ille iterum. Domine, respondet JOANNA, magna profus & eximia dixit, de interna Oratione seu meditatione, in qua anima elevata cum DEO loquitur

& conversatur, pariterque præclare expendit, quâ magna acceptaq; sint coram DEO charitatis opera in in proximos exercita; ex quibus denique conclusit & solidis evicit rationibus, gravissimo se crimine obstringere eum, qui in orando aliis impedimento est, ac operibus, quæ ex charitate fiunt, obsistit. Audiebat IOANNAM suam cum admiratione Matthias Ortizius, & singulari operatione Spiritus Sancti per-motus, ait ei: Bene est IOANNA; Ora nunc & meditare quàm diu tibi placet, & opera charitatis, ut libuerit, exerce, omnium tibi nunc facio copiam, veruntamen cum hac exceptione, ne quid eorum, quæ tibi ex obligatione tua incumbunt, in te desiderari patiaris. Nemo verbis expresserit gaudium famulæ Christi de tanta Matthiæ mariti sui in melius mutatione, obtentaque tandem de optata spiritus sui diffundendi, suoque proximo serviendi libertate. Calentibus exundans lacrymis gratias egit primum DEO & postmodum Coniugi suo, promittens eidem post hac maiore etiam charitate inservituram, fideque maiore ubique affaturam.

Ut verò vigore indultæ sibi facultatis posset Divinas cordis sui inspirationes in opus deducere, abiit ad Hospitale Sancti Joannis, in quo præcipui nominis Domina quædam & magna famula DEI, Domina Ursula de Arganza dicta habitationem fixit, utpote quæ ad impensius

M 3 DEO

DEVS
immutat
cor Mat-
thiæ Or-
tizii.

Facultas
tem ei
concedit
orandi &
opera
charita-
tis exer-
cendi.

R III
36

*Ioanna
strenuè
occupatur
operibus
Charita-
tis.*

*eius ex-
cessum &
effectum
hic vide.*

DEO serviendum, se obtulit, dica-
vitque totam ad inserviendum
infirmis in hoc Nosodochio dicavit.
Aperuit Soror Ioanna huic Domi-
næ animum desideriumque suum.
Et posteaquam sacrum inter se fæ-
dus iniere, quod infirmariæ, ceu
pauperum curatrices esse velint,
exquirunt unde quaque ubi eiusce-
modi homines habitarent aut reperi-
riundi essent. Tum vero lectos eis
componunt, comparant, præbentq;
ipsæ medicamenta, ulcera obligant
& fovent, si qui vero è vita decede-
rent sollicitam sepulturæ curam ge-
runt. Tali pacto ambæ occupaban-
tur sanctis exercitiis & charitatis o-
peribus. Ioannæ tamen nostræ pec-
uliaris elucebat ardor, dum non
solum propriis manibus ægros pau-
peresque refovet & curat, sed etiam
plus ultra a charitate impulsâ, ut
olidis tabe flentibus putridisque
ulceribus labia osque suum appri-
meret, atque inde pus ac saniem
exurgeret, quin & linguâ fædos
obscellus putentesque vomicas
perlingeret. Benignissimus porro
DEUS demonstrat luculenter
quam sibi gratus esset amabilis iste
zelus, quamque castus Ioannæ an-
helitus, lingua, ac labia efficaciora
essent, omni unguento & pharma-
co, quandoquidem complures mi-
seri ægrique mortales, sola ista lin-
cturâ sanitati sunt restituti.

Matthias maritus eius non so-
lum hæc indulsit exercitia, sed ipse
etiam ostendebat se talibus faventem
ac benevolam, pro ut ex factò

sequente patebit. Cum aliquando
duæ istæ sociæ Dominæ, nullum
reperissent pauperem, cui solita cha-
ritatis officia impenderent, Charitas
vero otiosi non posset, ait Do-
mina Ursula ad Sororem Ioannam,
Quidnam hoc rei est amica mea?
Itane totâ hæc urbe nullus paupe-
rum, egenorum, ægrotorumque est?
Quin inquirimus, an non in pro-
pinquo aliquis huiuscemodi delite-
at. Erat Ioannæ ancilla annis pro-
vecta, insignis DEI famula, vesti-
giorumque Dominæ suæ quo ad-
fas esset affectatrix. Huic ait Ioanna,
Magdalena, (hoc erat ei nomen)
nostine hic alicubi, vel in vicinia
circumversari egenum, ægrotumque
aliquem? Domina in proximo, ait
ancilla, est tam miserabilis ægro-
tus, ut eum aspicienti cor dissiliat.
Sæpe numero id patefacere volui,
at invidus Dæmon semper id mihi
è mente eripuit, licet ei quotidie
reliquias ciborum Domini mei de-
tulerim. Hæc ubi ambæ accepere,
illum requirunt reperiuntque in a-
perto vestibulo super sordidum,
femesum, lacerumque plumarum
lectum. Amicâ salutatione dictâ,
quærent quid mali infirmitatisque
habeat? Pauper qui prope noverat
aspectum plus movere quam audi-
tum, tacite illis dorsum monstrat
adeo exesum ac absumptum, ut co-
stas dilucidè videre ac dinumerare
possent. Ad hæc ita illi putruè-
re pedes, ut putida olidaque sanies
ex digitis pedum difflieret, veluti
si fontes quidam essent. Miserabile
hoc

*Charitas
otiosi ne-
quit.*

*Tabo ac
sanie flu-
enti misse-
ro Ioanna
cum socia
studiose
inservit.*

*Idque
semper
flexo po-
plite.*

*Saniem
putentium
vulnerum
Ioanna
haurit.*

hoc spectaculum utriusque illatum cor ad summam commiserationem permovit, in eoque totæ erant, ut illum in quodpiam Nosocomium deferrent. In hunc finem accersunt Chyrurgum quendam. Ille vero ubi ægrum inspexit. Vos Dominæ, inquit, homo iste in eo iam statu est, in quo nemo cum in Hospitale recipiet, partim quia malum eius est insanabile, partim quia timebitur, ne horribilis illius factor pestilente contagione inficiat alios. Possem quidem ego de necessariis illi medicamentis providere, modo esset quispiam, qui tetrum odorem illius terre eique ministrare vellet. Ambæ mox charitativæ Dominæ illico istud in se recepere. Igitur lecto insternendo necessaria conquirunt, videlicet lecticam, culcitram, cervical, nec non lodices mundumque apparant decubitorium seu grabatum in parvo cubiculo, illique in propria persona omni sollicitudine & reverentiâ, nimirum in genua provolutæ serviunt. Quandoquidem vero totum illius corpus, nil nisi fetidus fluidusque canalus putris illuviei tabisque erat, nemo illi præfatore horroreque servire poterat. Nostra vero Ioanna, quæ in ulceroso isto ægro, vulneratum Salvatorem nostrum Christum Dominum intuebatur, non modo servitium ei præstitit, sed & putidam illam saniem vulnerum eius hausit, & appetitu aviditateque maiore, quam sicibundus quisquam patiens è Christallino fonte bibere posset. Non latebat Matthiam Ortizium, qualiter Coniux sua præfato ægroto

adesset, gratias ergo illi eo nomine egit, aitque; Ioanna, rem summe mihi gratam facis, dum calamitoso isti ægro tam fideliter assistis. Ita age sedulo illi servi, imo studio maiore, quam ipsi mihi. Et curam ante omnia habe, ut illi nihil desit, tamen ego defectum patiar; æquum quippe est, ut pauper hic Christi frater primas teneat, mihi que anteponatur. O magne ac potens omnia DEUS! Quis non agnoscat, quod hæc mutatio a te proveniat? Hic perspicue intuemur, quod Ioan. Bapt. dixit: Matth. 3. nimirum posse DEUM etiam è lapidibus suscitare filium Abraham. Denique Ioanna infirmo suo adstitit tribus hebdoma libus, quibus lapsis ille obiit, aitque Ioanna ipsa, quod cum paupere Lazaro decesserit æternâ quiete fruiturus. Brevi ac recto itinere Cælum petiit, quippe qui plurima & quidem summa cum patientia, æquanimitate, & conformatione voluntatis humanæ cum Divina est perpessus.

Qui nunc æqua bilance prædictæ mutationem Matthiæ Ortizii expenderit, facile agnoscat quam grata DEO fuerit Christiana occupatio labor, & exercitium Sponsæ suæ Ioannæ. Nihilominus tamen Divina sua Maiestas variis id modis præterea palam fecit. Primo namque tamen Ioanna matutinum tempus æq; ac vespertinū in oratione ac prædictis exercitiis transegerit, nihil tamen ei temporis defuit in re domestica sibi incumbente administranda uti & servitio marici ac operibus ma-
num

R III
3-0

*DEVS
mirabili
ratione
accepta
sibi esse
Ioannæ
misericor-
diæ opera
demon-
strat.*

*Christus
ei ad va-
lentinaria
eunti la-
rus stipat.*

num ordinatè & exactè peragendis. Et quidem opere manuum suarum lucrabatur in singulas hebdomadas sex imperiales, quod quidem id temporis non vulgare lucrum fuit. Secundo quoties maritus domo ab-erat, domum regressus, deprehendit illam semper circa rem familia-rem occupatam. Et licet sæpe nu-mero Sororis Ioannæ in platea fie-ret obuius, non tamen eam agnoscebat; imo evenit, ut ambo pariter domum ingrederentur, illa ante vi-rum, nec tamen ille eam videret. Non vidit eam, quia scilicet Di- vina Majestas Ioannam nube altis- simæ protectionis suæ ac tutelæ cir- cumtexit. Tertio & principaliter, per quod Christus Dominus demon- stravit, quantum accepta sibi esset Sponsæ suæ Ioannæ occupatio ex eo liquido elucet, quod quoties illa itaret ad visendos ægros, ma- jestas ipsius corporali ac visibili specie latus eius velut comes stipa- bat, & ore ad os, facie ad faciem toto itinere cum ea colloquebatur. Atque ita Divina familiaritate & alloquiis Sponsi sui flamma amoris Divini uti & proximi, in corde Sponsæ, magis magisque velut sus- flatione exardescibat. Hoc ex factò sequenti liquido patebit. In valetu- dinario Sancti Lazari curabatur à medicis mulier quæpiam. Perso- na ista sævitia mariti sui multas gra- vesque plagas capite exceperat, erat- que illud exinde adeo corruptum & putre, ut cerebrum conspici pos- set, ac denique durante cura oculi illi exilirent. Optandi essent qui- busdam fæminis isti oculi, ut illis

bene circumspicerent, quando ma- trimonium ineunt, profectò neuti- quã tam temerè & inconsideratè nu- berent. Aderat isti nuptæ mulieri, ingenti sollicitudine Soror Ioanna. Quadam vice, dum eam invisura progreditur, vidit Christum in for- ma valde speciosi peregrini sibi co- mitem & nonnunquam profusum ut Sponsum Sponsam alloquentem. Per tale colloquium propinquitæ- temque solis cælestis, liquecebat propemodum cor Virginæ Sponsæ in ardenti igne sui Sponsi cælestis & Conditoris. Vbi ergo Nosocomio appropinquavit, audit vocem: Pro- pera Domina, propera; perge con- cita, nam ego morior. Vox ista ma- gis adhuc accendit pectus Sponsæ nostræ Ioannæ. Festinabat, curre- batque, quantum erat possibile, ad- fuitque propere, & reperit ægram illam jam incipientem mori. Con- tinuo Ioanna efficit, ut Sacro extre- mæ unctionis cæterisque sanctis Sacramentis muniatur, quibus sus- ceptis in Ioannæ brachiis exspira- vit, perstititque demortuæ vultus nive ipsa candidior, & sole clarior. Quo pacto per claritatem corporis splendor illius ac sanctitas nobis indicatur.

Salutiferorum operum istorum causa Diabolus totus efferebatur, cogitabatque sequenti tragediã ex- citatã eadem quoquo modo impe- dire. Ibat Soror Ioanna frequen- ter suæ devotionis causã ad tem- plum PP. Discalceatorum. In O- ctava Sanctissimi Sacramenti ma- joris publicæ latitiæ demonstran- dæ gratiã, Taurilia, seu Taurorum exagita-

*Cælesti
voce mo-
netur a-
græ opti-
lari.*

*Demon-
stra ipsius
opera non
pedire ni-
titur.*

exagitationem institui contigit. Fortissimum itaque taurorum Dæmon efferatum impulit, ut perruptis palestræ septis venti ad instar plateam, quæ ad Discalceatos ducit, peteret, quo tempore IOANNA more suo apud Discalceatos sacra communione refecta domum redibat, in comitatu duarum personarum. Ubi ergo ad aream suburbii devenere, ingentem prope Sancti Cosmæ ædem percipiunt clamorem, quorundam vociferantium: Date locum, date locum, cavete vobis, cavete vobis. Ad hanc conclamationem respexere retro, videntq; taurum tam sibi prope imminere, ut ne ad minimum passum declinare impetum, aut se discrimini subducere possent. Soror Ioanna elevatis in cælum oculis DEI auxilium implorans, illico Divinum adiutorium est experta. Nam dum taurus toto impetu in eam fertur, Divino miraculo crepuit medius, atque ante pedes eius procubuit mortuus.

Nec tamen hoc suo damno sapuit aut desit Dæmon, sed novam protinus, more suo excogitat technam. Mentitus mulierem, adit Ioannæ domum litterulas manu gestans: Fores pulsat, ancillæque foras prodeunti ait: Venio à Discalceatis. Pater quidam eius Cænobii mihi hæc litteras tradidit, dicens se esse Confessarium Dominæ tuæ, & quod multum referat eas illam accipere, quapropter quantocyus trade illas in manus Dominæ tuæ. Acceptat epistolam ancilla, Oratorioque suo egressæ Dominæ mox exhibet. Referat aperitque illam Ioanna, &

comperit, & tam subscriptionem quam totam notarum seriem manu sui Confessoris, quantum conjicere poterat, exaratam esse. Textus verò eius ad sequentem se modum habuit. "Nunquam intellectu meo comprehendere potuissem, quod talis mulier, qualis tu es, in mundo reperiretur. Nunc verò assevero inveni faminas, quæ vastiores sunt ipso Dæmone. Quis namque Dæmonum queat tam aptè mentiri sanctitatem, veluti eam tu simulas, talique ratione omnes homines decipere, quemadmodum tu decipis? Fateor hucusque me eo in errore versatum, quandoquidem & sapientissimus quisque facile errat, dum nimiam familiaritatem utitur. At verò dictum tibi sit, hypocrisim & simulationem æternum præstare non posse. Serius aut citius falsitas ad lucem veritatis deprehenditur. Innotescit nunc omnibus virtutem tuam fucatam fictamque ac proinde duplex peccatum esse quodque tu re atque opere simulatrix, impostrix, atque sagarum antesignana Magistraque existas. Proinde nunc video quare ratione, quæve fronte tu posthac coram hominibus comparere audeas. Egomet ipse eheu! palam per ora hominum traducor, & quidem rectè, quod nimirum mei similis quisquam tam facile à tam perversa muliercula duci ac decipi sit passus. Idcirco totus erubesco & confusus maneo, quoniam tu mihi nominis famam attrivisti, existimationemque imminuisti. Concludo itaque hac denunciatione

Vide admirandum Dæmonis astum.

R III
3-6

N

tione

“tione, ne posthac unquam ad cænobium istud venias, aut nomen meum ore tuo proferas, dicasve, me tuum Confessarium esse, aut quod ego te, ut spiritualis Pater, ducam & doceam, clamosa siquidem voce dicturus sum te id mentiri, prout & mendacium existit.

Conjectu perfacile est, quam acerbum doloris vulnus humili ancillæ Christi, utpote in oculis suis tam vili hæc impropria inflixerint. O quam turbatum inquietumque sincerum cor eius fuisse oportuit! Horror eam terrorque tantus occuparat, ut miraculum fere fuerit, quod non subito in terram mortua conciderit. Optima joanna per multos dies domo egredi, nedum ad Discalceatos ire præsumebat. Proximum tantummodum templum sacri audiendi causa frequentavit. Conscientiæ illius arbiter, qui de fabula ista nihil cognorat, mirabatur oppidò, quod Joanna tanto iam tempore ad S. exomologesi obeundam non adveniret. Ergò ipsemet quo eius negligentiam causam cognoscere, eam invisit. Ubi coram affuit, ait illi. Sane, Filia, nescio quid cogitare aut loqui debeam, quòd tam longo temporis intervallo conscientiæ patefaciendæ gratiã me non adieris. Equidem pro certo habeo, sine causa abste id neutiquam factum; Miror tamen eam te mihi non indicasse, prout alioquin spirituali filiæ agere convenit. Si fortè Matthias Ortiz, ut ad cænobium nostrum te conferas, facultatem impertiri re-

Sed tandem patres.

nuit, poteras eius rei me certiolem reddere, atque tum ego ipsemet te adiissem aut alio quopiam in templo, ut tibi collibuissem, confessionem tuam excepissem. Soror Joanna, quæ ab ingressu Patris sui spiritualis intra domum, tota calentibus difflebat lacrymis, quantumcunque eas premere conaretur, ei respondit: Pater mi, Matthias Ortiz mihi impedimento non fuit, quominus ad Monasterium vestrum venirem; sed totum id eo actum est, ut Reverentiæ vestræ obedirem, quandoquidem ipsa suis in litteris id ita mihi præcepit, quod sanè me totam desolatam reddidit; DEO que Omnipotenti notum est, quot mihi constet lacrymis, dum reminisci nequeo, qua in re Reverentiam suam offenderim, causamve dederim, quod Reverentia vestra propter me sine honore fideque vivat. Optimus ille Religiosus spiritualisque Pater, summa cum admiratione respondit. Quid loqueris Filia? Quæ sunt hæc phantasiæ? Etiamne sat nosti cui loqueris? Egone litteras; egone talia scripsi? Quæ est hæc Diaboli deceptio? Prome litteras, & videamus, uter falsus deceptusque sit. JOANNA Confessoris dicto obaudiens profert litteras, Patrique suo spirituali tradit in manus, recludit is illas, inspicit cognoscitque elementa & characteres perinde ac suã manu exarata. Incipit legere, & præ stupore nimio se signare. At protinus ei invisibili ignotaque vi quadam literæ è manibus eripiuntur. Viderunt itaque clarissime omnes; totum hoc frau-

*Diabolus
suomet
consilio
confunditur.*

fraudem imposturamque unius Dæmonis fuisse, quodque patefacta veritate Pater mendacii vafro suo cum consilio confusus derisusque manserit.

*Matthias
Ioanna
Discalceatos &
Valetudina-
ria ad-
ire pro-
hibet.*

Hoc tamen haud obstante, obstinata voluntatis suæ propositum pertinaciter implere conatus à cæpto non destitit, donec perficeret, ut Matthias Ortiz uxori suæ ultra, extra Domum ad Discalceatos progrediendi, valetudinaria frequentandi, operibusque charitatis foris extra ædes proprias insistendi copiâ negaret. DEUS verò cui opera ista plurimū placebant, impedimentum istud aperto miraculo sustulit. Erat Matthiæ Ortizio domi suæ Psittacus, quem humana efferre verba docebat; sed ad eam diem e-linguis, nullum verbum protulerat. Accidit itaque ut JOANNA cum ancillis suis ante Psittaci caveam confisteret, diceretque marito suo: Domine Frater, quandoquidem ferre nequis; ut ego ad Discalceatos vadam, oro ut saltem ancillas eodem ire permittas, magno quippe illis est solatio illic Sacramentum pœnitentiæ percipere, sacroque Missæ officio assistere. Quod me attinet, promitto, quod eiusmodi facultatem pro me non expetam, uti & ut quotidie Missæ sacrificio intersim, siquidem id tibi minime placet. Necdum IOANNA postrema hæc verba protulerat, & ecce Psittacus clarissime & articulate loqui cœpit, per-

inde ac quisquam hominum loquendi usu præditorum. Nolite talia facere. Hoc DEO non placet, Abi, quotidieque Missam audi. Matthias Ortizius hisce auditis totus obstupuit, & admirandus ait: Quis hic loquutus est? Soror IOANNA respondit: Cur id quæris, Domine Frater? nonne ipse vidisti Psittacum loquutum fuisse? Bene duntaxat perpendendum est, quod dixit. Nam quia ex se id proferre minime potuit, proculdubio vox hæc Divina fuisse debuit. Hisce Matthias Ortiz rubore suffusus ait; propter DEUM IOANNA, ne intermittas mea causa animæ tuæ præbere solatium. Quandoquidem cupis apud Discalceatos sacris interesse, & Nosocomia invisere, vade singulis diebus, & quando voles, quoniam id indubitato DEO placitum est, atque ita perficiamus Sanctissimam eius voluntatem.

Posteaquam tali modo Diabolus repulsus est, viditque fraudes dolosque suos irritos, larva deposita aperto Marte IOANNAM aggreditur. Omnibus diebus imo & horis à tergo illi aderat, ut plagis diversisque tormentis eam incessanter afficeret. Non ut infirmam mulierem, sed ut fortem Amazonem eam tentavit. Atque ita oppugnabat illam sua propria manu, totis viribus ac suorum armorum potentiâ. Ah quam dispar est nostra pugnandi ratio, quam diversum certamen! Nos cum debili pugna-

Sed Psittaci voce miraculose absterretur.

Fraudibus larvisque positus aperto Ioannam Dæmon aggreditur.

CAPVT VII.

*Cum af-
fectibus
anima
concerta-
tio est
imbellium*

mus hoste, nimirum nobismet ipsis, connatis nobis affectionibus ac desiderijs, quibus si succumbimus, mox illorum mancipia, ingenti damno ac dedecore nostro efficimur, victa vero naturæ nostræ miseriam & imbecillitatem ob oculos nobis ponunt. Collato ferè semper pede dimicamus cum intemperantia, temporalis lucri cupidine, & quod peius, cum invidia, odio, impura momenti vix unius affectione ac voluptate. O miseriam! O quod nunquam ad nobilem & Heroicum pertingere statum valeamus! Quæritur de hoc ipse Divus Apostolus Paulus juxta sensum quorundam interpretum, dum ad Corinth. ait: (1. Cor. 11. v. 13.) Tentatio vos non apprehendat nisi humana. Veluti si diceret juxta opinionem istorum commentatorum. Nunquam adhuc dum Diabolicam tentationem experti estis, Dæmon semper vos ut debiles homines tentat nunquam ut fortes cordatosque viros. Non vobiscum, uti cum hac Heroïna agit, quæ aptè cum Apostolo Paulo dicere posset. Non est mihi collustatio adversus carnem & sanguinem, qui debiles ac nauci, sed adversus Principes & potestates rectores tenebrarum harum, qui potentes ac fortissimi sunt hostes. Postremo denique pugnavat IOANNA de manu & collatis utrinque viribus cum Diabolis, prout sequenti capite videbimus.

*Cum De-
monibus
robustis-
simis.*

Sanctus Franciscus obarmat & animat Sor. nostram IOANNAM ad certandum cum Tartareis Spiritibus: hique horribiles inferre illi pœnas incipiunt.

CHristus Dominus Redemptor noster, prædixit discipulis suis cruentum certamen & pugnam, quæ stygius hostis eos aggressurus esset. (Luc. 21. v. 9.) & quod in eodem certamine ipsi si horrendum atque diuturnum perpassuri essent Martyrium. Atqui hoc ipse Majestas (uti Greg. Magnus ait.) fecit, non quo eis, uti apparet, animum adimeret, sed novum robur, animos novos, novamque alacritatem inderet. Sicut namque ignavus atque in amore DEI frigidus homo, præ timore ferè exanimatur, audiens terribilia tormenta, quibus Sancti Martyres coronam Martyrii sunt adepti, suæque ignaviæ causâ nihil animi gerit, ad taliter occumbendum. Ita è contra generosus, magnanimus, DEUMQUE amans heros, animum audaciamque sumit, cum classicum spiritualis certaminis insonat, perinde ac generosus juvenisque equus, cum tubarum clangorem ad pugnam cientem percipit. Hæc de causa